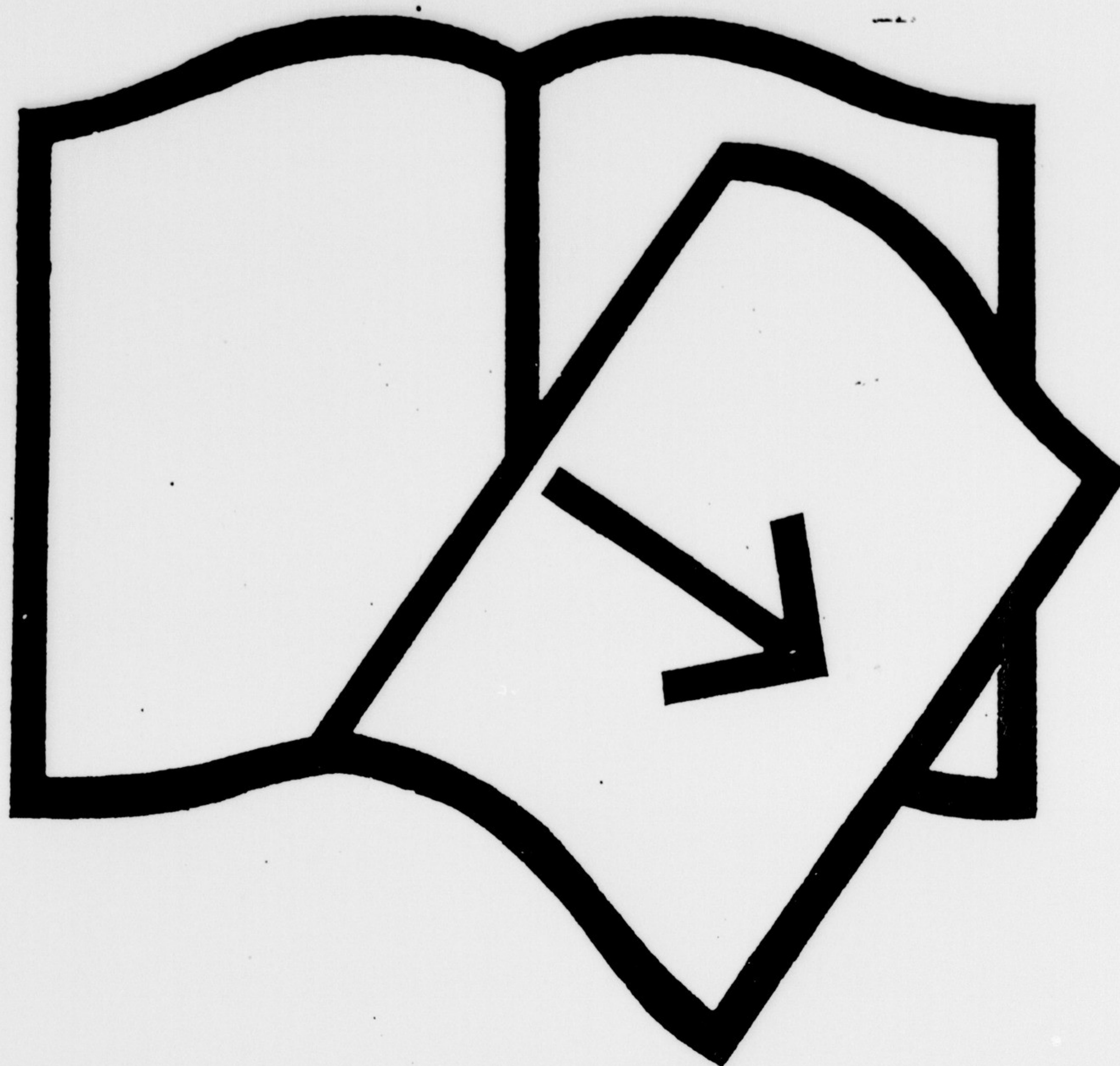

Documents manquants (pages, cahiers...)

NF Z 43-120-13

Đàn bà

TUAN BAO XUAT BAN NGAY THUR SAU

NAM THU 7 = SO 276 = RA NGAY 2 MARS 1945
Toa-sean và Tri-su 76 Rue Wlélé Hanoi - Tél: 479

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 115
E1

MOI SO 3 tháng 7p.00
6 tháng 13.00
1 năm 25.00
0\$50 CHÍNH - PHỦ
GẤP ĐÔI
Đ
Thư từ và ngân-
phiếu nên gửi về :
La Directrice du
TUAN-BAO ĐÀN BÀ
76, Wlélé
Hanoi

CÂU CHUYỆN RIÊNG ĐẦU NĂM

Tặng các bạn của Thu-linh

XEM TRONG SO NAY

**Câu chuyện đầu
năm**

của Thu-Linh

CHUYỆN NGẮN

**Sau những ngày
vui**

của Ng. duy Diên

KỊCH THƠ

Châu Long

của Bàng-Bá-Lân

Đàn bà đọc sách

của Mộng-Son

Thơ của Cao-Tư
NƯỚC TRONG NGUỒN

TRẢ LỜI ĐẸP
CHUYỆN RIÊNG
THƯ TÍN
GIA CHANH

v. v..

Thích nghe chuyện tâm sự của mọi người, kiểu hãnh được người này người khác tin yêu đem chuyện tâm sự kể với mình, phải đâu đó chỉ là cái tâm lý riêng của người giữ mục Chuyện riêng trong tập báo này đâu. Dám chắc đó cũng là tâm lý chung của tất cả bạn đàn bà chúng ta vốn mang cái tểng đa sự xưa nay. Nhưng thú thực có lấy làm cảm làm kiểu mỗi tuần nhận được hàng mười lăm lá thư ! hân thở tâm sự của các bạn xa gần, mà dạo sau này tôi không khỏi chán ngán cái địa vị nào là người thân tín, nào là người cố vấn các bạn đã bầu cho tôi. Tôi có nên nói thực tại sao có nỗi chán ngán đó không ?

Nào phải đâu những tâm sự của các bạn loạn là « chả ra gì ». Tự chung cũng có chuyện chả ra gì thật, vớ vẩn và bâng quơ, đôi lúc gàn dở nữa, nhưng tôi đâu có óc tiêu thuyết chỉ ưa những tâm sự lắt léo khắt khe ? Tôi chán ngán vì tôi đã thấy sự tương đối giữa những tâm sự riêng từng người của các bạn và cái tâm sự chung của đồng bào bây giờ. Đây một bạn gái sinh vào chốn phong lưu đang kêu chán hết mọi sự no ấm, sinh thú của đời mà sự phong lưu từ trong trứng đã cho cô hưởng

(Xem tiếp trang sau)

chỉ vì cô có nỗi thất tình. Tôi vẫn thành-thực an ủi khuyên lơn cô bạn, nhưng tôi không khỏi chua chát cười thầm. Nếu ông Trời hay khoảnh độc làm một sự chuyện vắn, khoắc vào người cô bạn quen gấm vóc lượt là, một manh tải rách, cái dạ dày quen chứa mỹ vị trăn cam bỗng trống không gào đói, thử xem cái nỗi thất tình của cô bạn có còn hay không? Thử xem cái lòng chán phong lưu no-ấm của cô bạn có thành thực nữa không? Ngoài cô bạn đó ra còn bao nhiêu người như cô bạn nữa. Rày vò của tinh thần, rày vò của nghịch - cảnh, ai cũng kêu: « Tôi khổ nhất đời » có người thêm: « Thà là bắt tôi đói rét mà cho tôi được yên ổn tinh thần » Có người quá hơn nữa thêm thường cái số phận của người hành khất ngày kêu gào xin ăn, tối bình tĩnh ngủ khi trong manh chiếu rách. Họ cho những người nghèo đói đó sung sướng lắm, tinh thần yên ổn lắm, tuy xác thịt còn bị thiếu thốn.

Này ai ơi! Thử đi với tôi. Chúng ta xuống dưới bãi, chúng ta vào những ngõ hẻm hang cùng. Phải

thành thực, phải để cho cái lương năng làm người toàn-khiết của chúng ta thông cảm; vứt xa đi những nguy biện của một lũ tiểu thuyết và triết học gia tuyên bố sự đau khổ vật chất dễ chịu đựng hơn sự đau khổ tinh thần, thì chúng ta mới thấu rõ rệt, thấu sâu xa cái đòi quả có lửa để đốt ruột, cái rét quả có lưỡi sắc để cắt da: Và chúng ta sẽ thấy trên đời không có nỗi đau đớn nào bị được với cái nỗi đau đớn của sự Đói và Rét. Chúng ta sẽ thấy luôn sự phân biệt ra nỗi đau đớn vật chất với đau đớn tinh thần là vô nghĩa lý nốt. Con người khổ nạn dưới mắt chúng ta kia đang quằn quại cả xác thịt và quằn quại cả tới tinh tủy

(Xem tiếp trang 11)

CHUYÊN RIENG

Cô Yên Mọc. Cô thực đáng yêu và cũng thực đáng ghét. Đáng yêu vì cô nói rõ những tình xâu của cô mà cô yên trí là tình tốt. Đáng ghét vì những tình cô tưởng tốt đó thực ra đều xâu cả; Sự ăn mặc, sự đưa đôi trang điểm dự tiệc dự tùng, sự đãi các phong lưu không phải là những điều đáng đem ra tự khoe. Nếu cô biết chắc không lấy được người ấy vì lẽ không theo được những ý kiến của người ấy thì cô nên thôi đi. Đừng theo cái thuyết lãng mạn yêu để mà yêu. Còn gái mà theo cái thuyết ấy là con gái hư!

Cô HỒNG Chợ-lớn. — Cô khuyên người bạn không nên thôi việc vội. Nên đem chuyện nói thực với chồng. Có khi chỉ vì người vợ không nói rõ ra cách thức chi tiêu tốn kém, mà người chồng yên trí chỉ lương vợ cũng đủ nên mới đem lương mình chi dùng việc khác. Nếu nói rõ ra người chồng tất bao giờ cũng phải lo cho vợ con mình no ấm trước đã

DÀN BA ĐẶC-SAN

Để đáp tạ tấm thịnh-tình của các bạn đọc ở khắp các nơi, tuần báo DÀN-BÀ định bắt đầu từ đầu năm nay, cứ 3 tháng, lại ra một số ĐẶC-SAN.

ĐẶC-SAN của tuần-báo DÀN-BÀ sẽ là một tác-phẩm dày từ 150 trang trở xuống, hoặc sáng-tác, hoặc phiên-dịch, chú-trọng về văn-chương, lịch-sử.

Giá mỗi cuốn sẽ định và công-bổ sau trên các báo.

Độc-giả mua năm (cả năm) của báo DÀN-BÀ mua ĐẶC-SAN sẽ được trừ 25 phần trăm.

Các đại-lý có thể lấy bao nhiêu số ĐẶC-SAN mỗi lần, xin cho biết trước, để liệu số in cuốn ĐẶC-SAN thứ nhất.

CHAU-LONG

Kịch thơ năm hồi

(tiếp theo)

của Bằng-há-Lân

(Cất cao tiếng ngâm, giọng
trêu ghẹo)

Khuê trung thiếu-phụ bất tri sáu
Xuân nhật ngưng trang thượng
thúy lâu.

Hột kiên mạch đầu dương liễu
sắc,

Hồi giao phu-tê mệnh phong hầu!

(Buồng trong sạch có tiếng
động. Chàng mừng rỡ tiến
lại dãy cửa)

Hiên-thê-ơ! Ngò cửa mai,
Kẻ thư-sinh có vài câu giải lòng
Nhưng bỗng...

Châu-Long : (giọng rần rỏi
quả quyết)

Ô hay! Lời nói cạn nông,
Một nghe mà cả cõi lòng nát tan.

Còn nhiều ân-ái chưa chan,
Vội chi mà để cho tàn mộng
xuân.

(giọng dịu-dàng thiết-tha)

Nhớ khi mới gặp lang-quân
Cùng nhau phát thệ nới năng
những gì?

Hồ sinh là phận nữ-nhi,
Mẹ cha mất sớm, chú dì, ép
duyên,

Ra đi, đã có nhờ nguyên
Xa phương tục-tứ. Kết duyên
học trò.

Rủi run mừng được trời cho
Gặp người quân-tử chuyền đồ
nên xinh.

Nào lời sắt đá đình-ninh
Còn trời há chỉ riêng mình với
em.

Dám đâu bắc bực thân hèn,

Cả thiu cơm hăm môi hiêm dễ
quên?

Chàng ơi! Lập chí nên kiên
Nhờ chàng thiệp hân có phen
rang mây.

Cứ gì xuân một đêm nay,
Tình xuân nồng thắm sau này
dài lâu.

(giọng nghiêm-nghị, trách
móc)

Quên chẳng lời thiệp sở câu!
Quên rồi chẳng mối hận sâu
của chàng?

Lời thề : «Tên chiêm báng vàng,
Hậu anh rửa sạch, lỗi nằng sớ
không.

Mới nên hoa chúc động phòng»
Tưởng người quân-tử ghi lòng
lại quên!

Lưu-Bình : (vòng tay cúi mình
tạ lỗi, vẻ ngượng-ngượng bẽn-lẽn)
Lời vàng ngọc Bình xin bái lĩnh.

Há phải rằng vờn tước mau
quên!

(Ngáp-ngừng, nói chữa)

Đường thêu vì nóng muốn xem,
Quá chiều cao hứng hóa nê
sổ-sàng!

Châu-Long : (an-ủi)

Như gương, vầng biệt lòng
chàng,

Bức thêu thiệp chót thê rằng:
Đợi khi

Trương phu áo gấm vinh quy,
Ngang mày thiệp sẽ cúi quỳ
dâng lên.

Lưu-Bình : (cười buồn)

Nhưng ngộ nhớ phận hèn
không đậu?

Châu-Long : (hơi gắt)

Thì đợi...

(bỗng dịu-dọng vui vẻ)

Thưa chẳng giàu lang-quân
Khoa này thiệp quyết mười phân
Tài cao hẳn đậu hơn phân (1)
mọi người.

Lưu-Bình :

Nhưng sao chẳng cho ai xem
trước!

Châu-Long :

Dạ. Lang-quân rồi biết tại sao!
(Lưu-Bình còn đứng tần
nần trước cửa buồng. Bỗng
có tiếng gà gáy sáng xa xa.
Lưu giật mình vụt tỉnh mộng
bẽn lẽn lảng ra án sách, nói
nhỏ nhỏ như tự nhủ lòng)

(Xem tiếp trang sau)

**QUÝ BA!
QUÝ CÔ! MUON CÓ**

**Glây tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không đâu bán kịp
xin mời lại hiệu ;**

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bồ, 36

HANOI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

NƯỚC TRONG NGUON

Truyện dài của Thu-Thu

(tiếp theo)

— Còn em thì em mới biết chị từ hồi chị làm bạn với anh thôi. Khi cưới anh chị, em không nhận được thiệp báo hỉ nên không đến mừng anh chị được rồi sau lại bị ốm về dưỡng bệnh ở nhà quê mãi đến bây giờ cưới em, em mới ra đó chị ạ.

Phương nói :

— Thế mà anh chị cũng chẳng cho chúng tôi biết để mừng.

— Tại khi cưới anh chị, em cũng sợ biết để mừng đâu. Hai bên thế lệ xử huê, có phải không anh Kha ?

Quý vừa nói vừa nhìn Kha chồng chọc, đôi mắt long lanh bắn lên, rồi cười phá ra. Giọng cười khanh khách như chứa đựng nhiều ý nghĩa thâm kín khiến Phương phải sững, sốt ngặc nhiên. Nàng bắt đầu chú ý đến Quý: Nàng vừa chuyên nước mời khách vừa kín đáo ngắm Quý. Có lẽ Quý hơn nàng chừng vài ba tuổi, người không đẹp cho lắm, nhưng khuôn mặt xương xương hộp hai bên má cặp mắt sắc luôn luôn biến chuyển đưa đi đưa lại làm linh động hẳn nét mặt, cái miệng bầu bệu đôi môi giầy hơn thườn ra như nũng nịu, cùng cách trang điểm cầu kỳ chan chườt khiến Quý có một vẻ đặc biệt, cái vẻ của các đào hát thường đóng vai bí thương đa tình trên màn ảnh. Ngắm người vợ rồi Phương lại ngắm đến người chồng, chỉ thoạt nhìn cũng biết ngay đây là một người thanh niên lành hiền không có một

chút tài năng đặc sắc gì, có được cái địa vị tham tá lục sự là chỉ nhờ sự cần cù chăm chỉ học hành mà thôi. Ngoài sách vở và công việc thuộc phạm vi chức vụ của anh ra, chắc hẳn anh không hiểu không biết gì hết nữa về cuộc đời. Sự lành hiền chăm chỉ của anh càng thấy rõ rệt hơn sự sảo sào của người vợ. Không phải tiên tri cũng biết người vợ anh ngự trị anh. Đối với vợ anh chỉ biết tùng phục im lặng. Rồi sự đàn áp của người vợ sẽ lấn nhiều hơn nữa, lấn cho đến mất cả cái bản ngã của người chồng. Tự dưng Phương đâm ái ngại cho người chồng. Nàng riêng dành cho Trinh rất nhiều thiện cảm.

Trong khi đó Quý vẫn nói chuyện nàng nói huyền diệu thì lời với Kha. Câu chuyện

có bốn người dự mà tưởng chừng chỉ riêng để cho Quý và Kha. Quý đem chuyện nhà ra bàn với Kha :

— Ta sau thì Trinh đi Saigon đấy. (Cái lời nói với người khác mà lại gọi chồng bằng tên không làm cho Phương thấy chướng tai và thấy rõ mối tình không mấy đậm thắm cùng cả sự khinh nhờn của Quý đối với chồng) Em cứ phân vân chẳng biết có nên theo ngay nhà em đi không ?

(Xem tiếp trang 9)

HỘI CÁC NHÀ TỪ THIỆN

Trung Nam Bắc

Nam-Định.—Đã hơn tháng nay, có tới 30 vạn dân đói nghèo trong hạt Nam-Định thiếu cơm thiếu áo, tình cảnh rất là ái ngại. Những tấn thảm kịch về đói về rét diễn ra mỗi ngày một nhiều, không bút nào tả siết.

Đời ngày giáp hạt, bốn năm tháng nữa, những dân đói rét có lẽ còn sẽ phải thống khổ hơn nhiều.

Việc chẩn-thí đã một phần trông vào chính-phủ, còn một phần trông vào các nhà hảo tâm hảo sản Trung, Nam, Bắc.

Vậy mong các hội thiện và các nhà từ-tâm trong ba xứ, kíp ra tay tế độ, giúp kẻ đói nghèo sống qua những chuỗi ngày đau khổ, thiếu thốn.

Tiền, gạo xin gửi về quan chủ tỉnh Jeannin hay quan Tổng-Đốc Từ-bộ-Thực, hai ngài sẽ chuyển giao uỷ ban chúng tôi.

ỦY BAN CỨU ĐÓI LAI CỎ

LẤY CÔNG

LÀM LỜI

37\$00 MỘT ÁO GIẢI
THÊU BẮT CỬ MÀU
HOA NÀO CHỈ KÌM-
TUYẾN GẤP ĐÓI

Nhà May Phụ-Nữ

Lê-tâm

30 Armad Rousseau
(Lò đúc Hanoi)

TRA LOI ĐEP

Có **THÀNH Yên** báy. —

1) Lait L. S. A. làm cho sạch mụn và khỏi ngứa. 2) Hết Jouvence du Lys rồi, và có cũng không gói được. 3) Da xanh, mắt vàng hãy nghi có bệnh ở gan, nên đi coi bác sỹ. 4) « Làm bếp giỏi » in xong rồi nhưng nhà bưu điện không nhận gói vậy có ai quen ở Hanoi báo tới tòa báo mà lấy.

Có **NGHI Sơn** táy. — Không nên cạo, nên rửa bằng eau oxygénée à 20 volumes pha vào với nước, nó sẽ rụng đi.

Ông **TRƯỜNG Dalat**. — Thứ lait d'amande tốt nhất giá 20\$00 song không gói vô Nam được.

Bà **PHƯƠNG LAN Faifoo**. — Giá Crème Tsar 15\$00 song không gói được vô, vậy thư thả hãy gói tiền.

Có **HOÀN Nam** định. — 1) Không có thuốc gì làm cho áo ấy khỏi ò cá. 2) Ngâm chân vào nước nóng có bỏ chút muối, 3) Ngâm ngón tay vào nước có pha phen song lau khô bôi chút vaseline 4) Muốn có tay đẹp dùng crème d'amande 5) Hết sức cho tóc ép vào da đầu, đánh phấn đậm ở trán và cằm thì má và mặt có vẻ to hơn 6) Đó là khi hư đi bác sỹ chuyên môn chữa.

Có **DUNG Tourane**. — 1) Dùng thứ 10 volumes cũng được song phải 2 thìa lớn vào 1 lít nước 2) Thứ nước đó để chua hại da, tốt hơn dùng lait d'amande.

Có **PHÚ Hanoi**. — Cho xuống

tòa báo mà lấy thuốc tán nhang.

Có **VÔ DANH Hanoi**. — Hãy nghi là hắc lao. Đến bác sỹ Hy coi thử.

Có **THÌNH Thudaumot**. —

1) Dùng tạm lait L. S. A. 2) Bôi nghệ vào những nốt thâm, 3) Hạn báo hết từ 25 1-45.

Có **MINH Bentre**. — 1) Lấy nghệ soa vào chỗ bầm thì hết. 2) Không có thuốc chữa sẹo.

GIAO-THỪA

Trời - Đất im hơi, và nín tiếng,
Đợi - chờ Giây - Phút rất thiêng - liêng...
Mây che sao lại, cây ngăn gió,
Hoa khép đài hoa, chực dưới đèn.
Một thể - giới đương tàn. — chậm - chậm,
Hồi dần một thể - giới đương sinh...
— Lại đây ! Giây - phút đầy linh - khí !
Vạn - vật chờ Người để thoát hình !
Nhựa ứ trời non chưa trở lộc,
Hương còn giam - giữ nhụy thơm - tho ;
Hồn - chung hồn - hèn ghì thương - mến,
Tứ nguyệt huy - hoàng chứa kết Thơ !...
Trần - trọng, Đêm đi từng bước nhỏ...
Nền châu hiu - hắt cháy gan vàng...
Khói trầm nghi-ngút đang cầu-nguyện...
Pháo thét ! Giao - Thừa... Xuân đã sang !

NHỚ HOA ĐÀO

Chung quanh những núi cùng non,
Ai đưa gió Bắc, mưa Phùn tới đây ?
Quê - Hương hiện giữa mơ gầy,
Cây đào bên ngõ đương ngày tốt - tươi...
Hoa đào đỏ những là môi !
Lá đào sắc - rợn những đôi mắt Nàng !
Mình gầy, ẻo - lả gió - sương,
Dựa vào bên dậu như đường ngóng-trông...
Đông này là mấy mùa đông ?
Hẹn về thì có, người không có về !
Hoa tàn rụng kín đường đi,
Mẹ - già chống gậy ra chi đầu làng ? ...

CAO TU

CHAU-LONG

(Tiếp theo trang 3)

Ba năm đợi được lẽ nào,
Còn ba tháng nữa mà sao với
gì !

(Ngồi xuống ghế bên án thư
thở dài).

Tác gao mà sơn khê !

(Nhìn cửa-buồng, mỉm cười
chua chát, ngậm)

Điều điều hê dư hoải,
Vọng mỹ-nhân hê thiên nhật
phương !

(Mở sách cao giọng bình
tĩnh đọc bài thơ tự tả chí-khí)

Vạn trùng sơn thương
thương (2)

Thiên khoáng ba uông uông.

Đắc ư kỳ sơn thủy,

Phát nhi vi văn-chương.

Nho giáo truyền mô-phạm,

Vương đạo thuyết nông tang.

Đại nghiệp kê Đảo, ý.

Nhân thuật trứ Kỳ Hoàng.

(Màn từ từ buông. Hai bà
tiếng gà giục sáng. Trong khi
ấy giọng Lưu-Bình vẫn sang
sáng)

Tiên thoải tuần đạo lý,

Dụng sả thận hành tàng.

Sử tác đại tiêu án,

Xuất vi bang gia quang...

HỒI THỨ BA

Văn cảnh thư-phòng. Lưu-
Bình đang đứng buộc sợi giây
đeo vào ống quyển. Thỉnh thoảng
lại đưa mắt nhìn cửa buồng,
vẻ mong đợi. Một lát, cửa buồng
khẽ mở, Châu-Long đi vào
đi ra không một tiếng động.

Theo sau là con hầu tay-bưng
khay trên có hồ rượu và một
cái chén

Châu-Long :

Tiền đưa này buổi lên đường,
Chúc chàng áo gấm hời hương
phí nguyên.

Lưu-Bình : (nói nhỏ một mình)
Nôn-nã ách nguyệt vào hiên,
Người đây hay chính là tiên
non Bồng !

(Nói to)

Xin nguyên tên chiêm báng rờng
Mây râu đề then má hồng sao
nên !

Châu-Long : (đưa mắt cho con
hầu rót rượu)

Giờ đây tạm biệt,

Rượu nhạt làm duyên

Tác thành một chén dâng lên,
Lòng mơ gửi rượu làm men
say người.

Lưu-Bình : (đỡ chén rượu ở
tay con hầu)

Rượu nồng chưa cạn,
Tinh đã say rồi.

(Nâng chén lên môi)

Chén ngọt kê môi,

(Nhấp rượu)

Nhấp thôi lại nhấp, say rồi lại
say.

Châu Long

Lang-quân cạn chén rượu này,
Ba năm mới gặp rờng mây một
kỳ.

Bỏ khi đèn sách sớm khuya,
Vong đảo của thiệp, mũ hia
của chàng.

Lấy gì đưa tiễn lên đường,
Có bài thơ nhỏ dâng làm của
ghi

Lưu-Bình (vui mừng cuống-
quít)

Xin hiến thể mau cho nghe,
Món quà chưa nói đã tề cả
người !

(chăm-chú đợi)

(Còn nữa)

Bàng-Bá-Lân

Nhà xuất bản **ĐẠI HỌC**
179 - 181 Bd Henri d'Orléans - Hanoi

ĐÃ CÓ BÁN :

NGƯỜI ĐỌC GIẢ KỲ DI

x Những áng văn của Maxime Gorki, nhà
x o x đại văn hào tiền tuyến thế-giới (bản
x dịch của Lê - Mộng - Cầu) GIÁ : 2\$00

CÒN MỘT IT

Không giãc với ông Đào-duy-Anh

của Nguyễn-Uyên-Diễn **GIÁ 4\$00**

VIẾT và SỐNG của Nguyễn - xuân - Huy **GIÁ 4\$00**

VĂN-CHƯƠNG và XÃ-HỘI của Lương-dức-Thiệp **GIÁ : 2\$50**

NGÃ - BA (tiểu thuyết) của Lê-mộng-Cầu **GIÁ : 5\$50**

NGÃ BA

Tiểu thuyết của Lê - Mộng - Cầu

bà MỘNG-SƠN viết

Mấy năm lại đây, sau khi cuộc thế giới chiến tranh bùng nổ, trong vấp học giới xứ ta bỗng có một cuộc thay đổi lớn.

Khi mà từ Bắc chí Nam, trên các đường phố của mọi kinh thành, những công tử, những tiểu thư sáu mộng vắng đi thi ở các hiệu sách, những loại tiểu thuyết thì ca phú phiếm, dâm ô, phóng dăng cũng không thấy hãnh diện phơi tên, khi mà các văn sĩ, thi nhân theo lãng mạn hạ cấp trôn đi thi trên nét mặt hầu hết các tầng lớp thanh niên cũng thấy lộ ra những vẻ lạnh lùng, khắc khổ.

Họ đã đâm chiêu, đã bực rọc, đã khờn đồn. Ở họ nổi lên một cuộc biến đổi lớn hay lộ ra ít nhiều dấu vết của một cuộc biến đổi lớn. Thure vậy. Làm sao chúng ta lại có thể thấy họ thần nhiên, không rung động tí nào trước cuộc rung động lớn lao của thế giới. Thời cuộc biến đổi mau lẹ tất nhiên cũng làm cho cuộc sống vật chất và tinh thần của họ chột biến đổi.

Sự căng thẳng của tinh thần (tinh cảm, tưởng tượng, lý trí, ý thức...) bấy lâu bị dẫu diêm, khuất phục, dồn ép nay vụt trở nên trang nghiêm. Sự vượt bực ấy bắt thanh niên có một thái độ rõ rệt hay nói một cách khác có biết theo một lý tưởng

nhất định nào. Tuy nhiên bởi các tầng lớp thanh niên không tròn một khối nên vào đề lý tưởng nêu ra cũng không thể duy nhất được.

Thanh niên cần có lý tưởng. Đánh rồi, nhưng thanh niên nào cần có lý tưởng và lý tưởng nào nên theo. Vì có thứ thanh niên mục nát, phản động thì cũng có thứ lý tưởng sản sản mặt đất. Vào đề lý tưởng bởi vậy đã trở nên phiền phức, khó giải quyết và cấp bách lắm.

Ông Lê Mộng Cầu viết *Ngã Ba* cũng có ý muốn giải quyết vấn đề lý tưởng, một trong muôn phần. Sách của ông gọi là tiểu thuyết hay trung thiên tiểu thuyết cũng đều không đúng cả. Chính là một sự kiện xã hội đem tiểu thuyết hóa đi (un fait social romancé).

Tôi không đóng vai một nghệ sĩ thuần túy, tách mình ra ngoài cuộc sống của xã hội nên tôi không nhĩa riêng về phía nghệ thuật của tác giả mặc dầu *Ngã Ba* chứa đựng vài bệnh thanh (cacophonie) và ít nhiều đoạn quá giải.

Vinh, khuôn mẫu người tiểu tư sản của ông Lê đã băng khuâng nhiều. Hẳn chưa tìm được con đường nào nên theo. Hẳn còn ở *Ngã Ba*, nhưng hẳn đã quá quyết rũ mạnh tất cả mọi thứ gì ngăn trở hẳn đi tìm một lý tưởng, mặc dầu hẳn

còn bị rất nhiều thành kiến như lay tà áo sau. Không dẫn đo. Không lựa chọn. Hẳn vút hết. Cả những tình mà nhiều người quen gọi là tội thiêng liêng của gia quyền, tình cha mẹ, tình anh em, tình con cháu và tình yêu của trai gái, cả những cử chỉ rất thân mến, cả những giọt lệ rất chân thành, hẳn vút hết. Vút hết, rồi hẳn nhất định mạnh bạo ra đi. Nhờ cái thế cuối cùng ấy, hẳn tìm thấy một lý tưởng.

Nhưng Vinh tìm thấy lý tưởng dễ quá. Sự dễ quá ấy không phải lỗi ở tác giả *Ngã Ba*. Ông Lê cũng đã khá thận trọng. Ông để cho Vinh « may mắn » gặp được những hoàn cảnh giúp cho Vinh có một lý tưởng. Trong hoàn cảnh « may mắn » ấy bật ra một vai trò quan trọng là Hưng, người

(Xem tiếp trang 10)

Muốn khỏi bị hiếp đáp và lợi dụng Chị em cần phải hiểu biết pháp-luật

Không luận đã lập gia đình hay chưa, những điều cần biết về hôn ước và hôn thú về lý-dị và hiệu lực của lý-dị, khi ra ở riêng, tình cảnh những chị em góa chồng sớm, tình cảnh vì quá tin bị lừa gạt, chị em và quyền thừa kế, vân vân.

Muốn hiểu biết rõ ràng chị em phải đọc « PHỤ-NỮ và PHÁP-LUẬT » của Phan-văn-Tài, luật-khoa cử-nhân. Sách dày 164 trang, giấy tây giá 4.00 kể cả tiền cước. Mua sách xin gửi thơ và mandat cho An-ngọc-Peung Kiosque THANH TAO ở Vinh

SAU NHỮNG NGÀY VUI

Chuyện ngắn của NGUYỄN-DUY-DIỄN

Thằng Giống đứng lặng nhìn anh chị nó thu dọn đồ đạc để kịp đáp chuyến tàu thủy trưa nay. Chị nó, về mặt bình thân, mở hòm - chằm chú xếp lại từng chồng áo quần vụn ví, thỉnh thoảng có vương những chiếc áo cánh lụa mỏng dính, màu hồng nhạt của cháu bé. Mấy nọ nước hoa, mọi ngày vẫn bày trên bàn cùng với chiếc gương, cái lược ngà trắng, làm vui mắt mọi người vì những màu sắc thay đổi, giờ theo nhau nằm gọn trong đáy hòm...

Anh nó đang cặm cùi buộc dây giày, quay lại nhìn sao hỏi:

— Hôm nay mừng mấy ta nhỉ?

Cả nó ngược mặt nhìn lên, thoáng vẻ ngái ngái, trả lời:

— Hình như mừng tám thì phải!...

— Chóng quá! mới tết nhất hôm nào, mà quay đi quay lại đã mừng tám rồi. Mừng mười anh mới phải đến số, hay ta ở quán lại mai đi. Anh còn thấy tiếc quà quá!

Chị nó về chưa chút:

— Ở sao được! liệu lên còn thu dọn nhà cửa, quét vôi và ghò sửa lại cái sân sau — Ở nhà mãi, em sốt ruột quá!

Giống muốn lên tiếng giữ anh chị ở lại mai đi, nhưng lòng nó nao nao... và giây phút này tự nhiên nó ao cảm với chị nó — Mấy tiếng «ở sao được» nghe tàn nhẫn và lạnh như tiền — Nó thấy nổi dậy trong trí cái quang cảnh vui vẻ, quăn quýt hôm anh chị nó mới về quê, hòm và va-lì đầy ăm ắp. Người ra vào thăm hỏi rộn ràng như mở hội — Chóng quá! mới hôm nào mà hôm nay đã hết tết, anh chị đã thu dọn ra đi rồi!... Thằng Giống thần thờ và lòng buồn vô hạn.

Trong gian buồng của anh chị nó ở mọi ngày ăm cúng và gọn gàng biết bao nhiêu, giờ mà bề bộn, ngổn ngang — Những mắc gỗ treo khung lên không còn một chiếc áo nào treo rủ — Giường trơ vơ không màn và trên đất ngập lên những đồng giấy vụn đồng lá bánh, đồng rác rưởi bụi bặm — Tất cả căn phòng pher ra một sự hoang tàn chán ngán. Tay mân mê cúc áo, thằng Giống thần thờ đứng nhìn anh chị nó thu dọn, và có cảm tưởng đau đớn rằng, mỗi một vật dù nhỏ mọn đến đâu bỏ vào hòm, đều làm tắt đi một điểm vui trong lòng nó. Nó thấy rằng: cứ đứng lặng mà nhìn anh chị sắp sửa đồ đạc, nó sẽ không cảm được nước mắt. Tuy cái va-li đã khóa kỹ càng rồi, mà muốn cho có việc, nó còn cúi xuống thắt lại hai cái dây da chẳng hai bên.

— Thôi em đi đây, không cần phải chẳng nữa, đi tàu mở ra mở vào thêm khó...

Anh nó vừa thắt chiếc cà-vạt có những chấm lốm đốm đỏ, vừa nói tiếp:

— Đến trưa mai bằng giờ mới lên tới tỉnh - Đi tàu, đi bè đêm hôm nghỉ mà đã đủ thấy ngại rồi...

Giống cố lấy dụng vui vẻ nói, nhưng mà tiếng vẫn rùn rùn:

— Ngày mai làng mở hội khai đình, anh chị ở lại chơi một hôm nữa, năm nay có "thị vật" và "bơi trâu"...

Chị nó vừa khóa hòm, vừa nói sang chuyện khác, như không để ý đến lời nài nỉ của Giống:

— Mình xem xem, có phải làm quà cho ông phán gì không? Hôm trước ông ta đi Thanh về, có cho vợ chồng mình chục nem và cho trẻ gói kẹo hồng...

Anh nó chép miệng, rồi chậm rãi:

(Xem tiếp trang 10)

Những giải thưởng về cuộc thi đăng trong

Đàn Bà Xuân

1) **GIẢI NHẤT**. — Bùn chữ đại tự viết trên lụa thượng-hạng, một năm báo Đàn Bà.

2) **GIẢI NHÌ**. — Một bộ văn-phòng tứ bảo, rất đẹp.

3) **GIẢI BA**. — Một bình cầm hoa bằng pha lê.

ĐÃ CÓ BÁN:

CỎ DẠI

TẬP VĂN ĐẶC SẮC NHẤT
của TÔ-HOÀI Giá 5\$80

Còn một ít: Trên đường Nghệ-thuật
Văn-học bình-luận của VŨ-NGỌC-PHAN — Giá 3\$00
Đương in: Cây đàn Kỳ mông

truyện của HOFFMANN

Bản dịch của VŨ-NGỌC-PHAN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ-NỘI

VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà-Ấp — Hanoi

NUOC TRONG NGUON Gia chánh

(tiếp theo trang 4)

Phương đáp sốt sắng :

— Em tưởng chị nên đi ngay với anh lắm. Đến chỗ là vợ chồng có nhau đỡ buồn hơn. Và lại thế nào vào, anh chị cũng còn phải thuê nhà cửa, một mình anh đâu có thạo những việc ấy, phải có chị chứ.

Quý hình như không chú ý đến câu nói của Phương vẫn nhìn Kha bởi :

— Hở anh, thế ý kiến anh thế nào?

Kha không trả lời vội, chàng nâng chén nước lên miệng uống một lát mới đáp :

— Tùy ý chị, tôi chả biết khuyên thế nào.

Chàng uống thêm ngụm nước nữa thong thả nói tiếp, cặp mắt chàng như cố ý nhìn đi chỗ khác :

— Nhưng thiết tưởng thong thả hãy theo anh thì hơn. Vào Saigon bây giờ, tất anh chị chưa có nhà riêng ngay, phải ở khách sạn hay nhà quê, đàn ông chúng tôi ở sơ hở tạm bợ thì còn được, chứ với đàn bà thì bất tiện lắm.

Quý cười, giọng cười nhẹ nhõm tỏ vẻ khoan khoái :

— Ấy em cũng nghĩ thế.

Phương lạ lùng sao đối với một việc can hệ riêng đến mình mà Tinh không tỏ một ý kiến gì. Chàng cứ ngồi im nghĩ như một người ngây thơ. Phương muốn thút thít ở chàng một sự phản động Nàng nói :

— Nhưng ý chị còn phải ý anh chứ, anh muốn chị đi thì chị cũng phải đi.

Tinh nói :

— Đàn bà muốn là Trời muốn. Nhà tôi muốn sao tôi cũng xin chiều.

Phương chán ngán ngắt. Sự ngại thoát đời ra sự khinh bỉ. Phương không chịu được một người đàn ông như nhược đến thế. Nàng quay mặt đi, không buồn nhìn Tinh nữa. Ngẩng lên nàng bắt gặp Kha và Quý đang dăm dăm nhìn nhau, gặp tia mắt của Phương Quý vội cheàng tay với chén nước. Tay nấp lên Phương cũng kịp nhận thấy vẻ thảng thốt của Quý và sự lúng túng của Kha. Nàng chẳng cần biết mà tình không chút gì nghĩ kỹ. Nàng vẫn điềm nhiên gọi chuyên câu chuyện lại trở nên vui vẻ, chung cho cả bốn người. Mãi gần mười hai giờ vợ chồng Quý mới đứng lên từ giả.

(còn nữa)

Thu-Thu

CÁCH LÀM MỨT

Những bạn chưa từng làm mứt hay mới học nấu mứt, các bạn hãy nhớ lấy mấy điều sau này :

- 1) Đun mứt phải đun bằng than, chỗ không đun bằng củi.
- 2) Phải có một cái chậu tráng men trắng để nấu mứt.
- 3) Những thứ mứt có vị chua như : dưa (thơm xoài, me v.v.) rất kỵ xanh đồng, vì thanh đồng thôi ra ăn rất độc.
- 4) Những thứ như bí, cà chua người ta ngâm với cốt cho sau này sền với đường khỏi nát.
- 5) Phải luộc phèn là để cho mứt trắng và dòn, dai.
- 6) Cho hãm the là để cho mứt chóng khô.
- 7) Cho chanh - phèn để giữ lấy màu xanh (rất độc không nên dùng).
- 8) Ngâm muối để cho tiết bớt bớt chua và hăng (me).
- 9) Ngâm nước vo gạo cho trắng (gừng).
- 10) Luộc nước tro để cho chóng dừ (bỏ hạt sen bắc).
- 11) Bao giờ cũng nấu nước đường thành chân lợ rồi sẽ cho mứt vào rim.
- 12) Chớ đun to lửa mà mứt nái cháy đường, mứt sẽ vàng ra. Đun riu riu thôi.

(còn nữa)

NHÀ XUẤT-BẢN BƯU-ĐÁO PHÁT-HÀNH :

Điệu đàn Huế cổ-dân **NAM-BÌNH**

Ở-Ung-Định, kỹ-sư canh-nông, kỹ-á-n. In rất đẹp, trên 6 trang giấy registre satiné và bambou shanghai. Giá 1\$00

VONG-CỔ

32 nhịp—Điệu đàn Saigon

Cùng một soạn giả; Ký-á-n theo hơi đàn Jean Tinh (Radio Saigon). In litho rất mỹ-thuật trên 10-trang giấy hảo hạng. Giá đặc biệt trong dịp mùa xuân : 3p00
Sau mùa xuân : 4p00 mỗi bản Xì-hỏi nơi Ở. Bưu-Đào

(B. Đ. Ai-Mỹ) 8, Courbet, Quinhon

SAU NHƯNG NGAY VUI

(tiếp theo trang 8)

-- Cái đó tùy mợ -- Ở quê ta cũng chả có gì, hay cứ biến quách cam sành -- Hay muốn đẹp ta cho mang biếu đôi mòng -- Anh đã rớt cả ở lòng mang đi -- lúc đó sẽ liệu sau...

Người vú em bế đưa cháu bé ở ngoài buồng vào, mình thẳng, bộ áo mới sột soạt nước lên mũi đầu cô-bà -- Đưa cháu bé sà xuống đòi theo mẹ -- chị thẳng Giống đưa tay ra rước con, cặp mắt sáng lên vì yêu thương, miệng nói: ưong;

-- Úi chà! con tôi đòi mà! con vú nó hành hạ con tôi mà! tôi phải cho tôi con ú để đi tàu... Khổ thân con tôi chưa!..

Đứa bé vừa bú, vừa ú ở nói chuyện tỏ vẻ đặc ý, lúc lúc lại đưa bàn tay tí-tẹo cò quàng nắm ngón chân nhỏ xíu, hồng hào như những nậm riềng tươi non.

Người vú cúi xuống để gọn chiếc vali vào sát bên cửa, vừa nói với Giống: -- Chứ có ra tỉnh với cháu bé không? Ở nhà cậu mợ đi rồi, chắc là buồn lắm! Giống cũng đương nghĩ như thế, nhưng

không dám nói ra -- nó muốn lảng sang chuyện khác, nhưng anh nó nói tiếp:

-- « Chứ sống phải ở nhà chứ, gần đến ngày học rồi! đợi đến kỳ hè được nghỉ lâu, anh em sẽ xin phép thầy cho ra tỉnh. Hiện như em chưa được ra tỉnh lần nào nhỉ? Ở ngoài tỉnh vui lắm, tha hồ mà xem « ông tây bà đầm » Giống đưa mắt nhìn anh chị, ý muốn nói: « Em không muốn ra tỉnh, em muốn anh chị và cháu bé ở lại với em cơ », nhưng không hiểu sao, cổ nó ngứa ngào, nước mắt rung rung..

-- Đồ đạc dọn xong cả rồi chứ -- lần nào đi cũng quên, phải viết thư về rầy rà quá.

Anh thẳng Giống vừa nói, vừa

đội chiếc mũ dạ xăm lên đầu. Một người phu xe đã bê hòm và vali ra xe kéo đợi ở phố chợ.

-- Thấy đàn em!

-- Thấy ở trong buồng ấy!

Giống cố lấy vẻ thản nhiên trở lại để che sự rạo rục ở trong lòng..

Ach nó đi trước, chỉ nó ôm cháu bé và con vú em theo sau.

Thấy thẳng Giống đang ngồi ngắm thơ, râu bạc như cước, móng tay dài; vẻ trang nghiêm như nhà, gù cạnh, hai cạnh đao xơ xác; dờ những bộ xương khằng kheo trong cái lạnh lẽo của căn buồng mập mờ tối.

Anh nó bỏ mũ cầm ở trước ngực, khép nép:

NGA BA

(tiếp theo trang 7)

bạn đáng quý của Vinh. Suốt từ khi bỏ nhà ra đi tới khi Vinh tìm thấy một lý tưởng đều có Hưng chỉ hay hết mọi việc. Vai trò tiên phong của Hưng hàm một ý nghĩa rõ rệt. Nếu không có Hưng, ông Lê sẽ thất bại hẳn.

Ngã Ba loát ra một tinh thần mãnh liệt để chống tiêu tư sản. Chỉ tiếc rằng từ khi ra đi tới khi tìm thấy lý tưởng Vinh vẫn còn sững sờng lắm. Phải chỉ Vinh đứng có tính cách một người phiêu lưu, dãi dẫu hơn, đau khổ hơn, uất ức hơn nghĩa là bị cả một hoàn cảnh kinh tế do những điều kiện xã hội nào thúc bách một cách gắt gao

hơn mà giác ngộ, mà tin sâu vào lý tưởng hơn thì Ngã Ba còn có ý nghĩa nhiều hơn nữa.

Như vậy thì Ngã Ba sẽ không riêng là một đề cho tiểu thuyết của ông Lê. Ngã Ba sẽ còn ném ra một thái độ có thể bắt chúng ta phải suy nghĩ.

Nhưng dù sao trước quang cảnh bủa quanh của tiểu thuyết giới thì Ngã Ba, so với những tiểu thuyết mới xuất bản gần đây, cũng vẫn xứng đáng là sách đầu tiên của Tân văn nghệ và tác giả, như vậy, có thể tự hào rằng mình đã mở ra một con đường mới.

MỘNG SƠN

Quý bà, quý cô ưa dùng giấy lịch-sự và bền xin mời lại hiệu:

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Lague
(Phố Chả Cá) HANOI

Một hiệu giấy phụ nữ đáng tin dùng của quý bà quý cô, vì có nhiều kiểu giấy thêu nhưng tốt không đâu sánh kịp và da cá sấu, lịch sự, vừa đẹp và bền

— Chuáng con xin phép thầy ra cầu không muộn, mẹ đưa con vào lấy ông đi...

Đứa bé kêu khư khư... khư khư, rồi quay ôm lấy cổ mẹ, chiếc mũ ren có nệm bông đỏ rơi xuống, vùi em vội lượm lên cầm ở tay rồi đứng lùi lại bên xó cửa.

— Thế đi hẳn nó nằm cơm với thịt kho để mang đi tàu ăn chưa?

— Bẩm đã.

— Ủ các con cho cháu đi không muộn, nhớ lên viết thư về để thầy hay.

Tàu thủy thì đến trưa mai mới đến tỉnh nhĩ?...

— Dạ dĩ! chín giờ sáng mai thôi ạ! chúng con cũng muốn ăn lại mai đi, nhưng ngày kia đã phải đi làm rồi, sợ cận ngày, không được nghỉ bị mệt chẳng?

— Chà! ở nhà mãi cũng đến vậy thôi... các con liệu đi cho sớm sủa.

Giống đứng nghe, trong lòng bồn chồn, nó chỉ hy vọng thầy nó bảo anh chị ở lại mai xem làng khai đình rồi hãy đi, nhưng nó thất vọng quá!

— Lấy thầy. ạ!

(còn nữa)

ĐÃ CÓ BÁN:

TRĂNG
GIANG

Cho

ANH-HUY

Giá 5\$00 — cước 0\$50
do 11g **ANH-HUY-TẶNG**
40, PELLERIN — SAIGON

Câu chuyện riêng đầu năm

(tiếp theo trang 2)

của linh hồn để chịu sự rày vò của đời, rét.

Rồi chúng ta sẽ bưng chén, sẽ ngượng miệng không dám kêu ca cái nỗi đau đớn, cái niềm tâm sự riêng của chúng ta nữa. Bạn ơi! Dù bạn đau khổ, nhưng bạn còn được khỏe rồi đau khổ của bạn dưới tấm chăn dày, trên làn nệm ấm. thì bạn chưa khổ thực sự đâu, bạn chưa được quyền kêu khổ, được quyền oán Đất oán Trời. Bạn còn được sung sướng lắm, bạn còn được Trời ưu đãi lắm.

Người khổ nhất đời, người đáng được tất cả mọi người nghiêng tai nghe lời tâm sự, thưa bạn, hiện thời người đó đang gào giữa gió rét đêm khuya: Ồi đời ôi là đời! Ồi rét ôi là rét!

Tâm sự ấy mới thật náo nùng bi thảm. Và nó vang lên không phải để riêng một người nào nghe, một người nào giải quyết, nhưng để cho tất cả chúng ta, cho bạn, cho tôi, những ai vẫn còn đủ cơm ăn áo mặc giải quyết dùm cho. Xin các bạn hãy xếp niềm tâm sự riêng này của các bạn. Năm nay chúng ta không ai có quyền kêu khổ riêng cho mình, nghĩ riêng đến nỗi khổ của mình, thực ra bây giờ nó chỉ là hột tằm hột cám bên cái khổ đời rét tây đình đang rày vò hàng ngàn vạn đồng bào ta.

THU LINH

THU TIN

CÔ ĐÌNH-THỊ-NĂM Travinh
— Báo chị cô xin « tư pháp bảo trợ » thì phần gia tài nọ thế nào cũng được chia để lấy đó nuôi con nhỏ.

CÔ HƯỜNG Sales. — Cho biết rõ địa chỉ.

CÔ LANG. — Ô. MẠC TRÍ HUỖ. — Không đăng

CÔ NGOC Nam-dinh. — Vui lòng trả lời cô.

CÔ YÊN Cẩn-Tư-tre. — 1) Thấy cô vui vẻ chúng tôi mừng lắm, gửi thư luôn cho chúng tôi nhé. 2) Cõi số báo Tết có dạy cách đan áo.

CÔ CÚC Huiphong. — Nếu đến tuổi rồi thì cứ đem giấy khai sinh và mỗi bên hai người chứng ra độc lý mà làm giấy giá thú.

CÔ THÚY Hanoi. — Đó là quyền của tòa soạn.

Bà MINH Bắc-ninh. — Nếu là người buôn bán thì cứ tờ giao kèo có quyền đòi lại nhà lắm.

CÔ NGUYỄN Thái bình. — 1) Em cô nên tập barre fixe, tập bơi, ăn đồ ăn có nhiều chất calcaires 2) Với cô là vừa 3) Bạn cô có thể cao được lắm bảo rèn tập như em cô.

CÔ NGOC Nam-dinh. — 1) Tập thể thao ăn uống cho đều 2) Chỉ có thuốc nhuộm tóc mới làm tóc có màu theo ý mình. 3) Trái tóc lật.

VỪA THẤY:

SỤT CÂN, MẤT NGỦ, ĂN ÍT, MAU MỆT

Quý - ngài nên nhớ ngay đến

CU'U - LONG - HOAN

VÔ - BÌNH - DÂN

TỔNG PHÁT HÀNH Miền bắc Đông-Pháp

É^{ts} VAN-HÓA • 18 Rue des Antennais - HANOI

Cần đề ý hai điều :

1-) Phương thuốc ho lao của cụ
Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc học
Hào) là đáng tin cậy vì đã cứu
đặng nhiều người mắc bệnh ho
lao ho ra máu hay ho đàm.

Có hai thứ 8\$, 10\$ hạng đặc biệt 12\$

2-) Toàn cõi đại A-Đông ai cũng
rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm
Cao-Ly còn sâm Cao-Ly chưng lấy
nước cốt. Đại tài bổ dưỡng người
già yếu thanh niên nam nữ gầy
còm bại nhược.

Ve lớn 8\$00 nhỏ 6\$00

Hạng đặc biệt 10\$

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRỊNH-VĂN-HÀO

19, Rue Vassoigne, Tandinh — Saigon

TUẦN BÁO

N D' O' C - N A M

Một cơ quan ngôn-luân

chung của mọi người Nam

Mỗi số . . . 0\$25 Cả năm . . . 10\$00

Chủ nhiệm :

Lương-Ngọc-Hiển

Báo quán tại : 97, Hàng-Gai — Hanoi

GIÚP CÔNG QUỶ !

Sô Đông - Pháp

Mà còn hy - vọng sẽ có :

Nhà lầu, ô-tô, tha hồ sung
sướng mỗi tháng mở 1 kỳ

Thuộc gia truyền tuyệt hay

PHÒNG - TÍCH
THUỐC - LY
THUỐC - HỒ.
CHÍNH - K H I

CON CHIM

..... 0p 50
..... 0. 40
..... 0. 40
..... 0. 40

ĐAU CHÔI HOA - KỶ GIÁ 1 p. 20

ĐẠI - LÝ TỔNG PHÁT HÀNH :

NAM-TÂN 109, Bonnal Haiphong.

AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939

Imprimerie Le-Cuong, tirage Exemplaires La gérante Luu-thi-Yên dite Thuy-An